

פרקש השבוע

בנקובקים, כיכר לחם, חרמיל רוז עיזים

פשוט, בן-אדם זה דבר מסוכן. יש לי 11 עיזים, חתול, חמור וכלב, כל הסט, העיזים רועות במירעה, ואת הכלב והחתול אני מאכיל בחלב, ובמה שאני אוכל. אני לא צימחוני, אבל אין לי שיניים.

הברידות מעיקה על פרקש. הוא היה מוכן להתחתן, אילו היה מוצא בחורה צעירה מתאימה. אבל בינתיים הוא מסתפק בחברתו של חוזר-כתשובה רמת-גני, שהיה עבריין וחוזר למוטב. „אני איתו בריב, כי הוא כועס שאני לא שומר-שבת. אבל חסר לי חברה, הידיד הזה לא מספיק. אני רוצה להקים ישיבה, כדי שתהיה לי חברה. קראתי את הספרים של רבי נחמן מבראסלב, ואני רוצה להקים ישיבה על שמו, בכסף שירשתי מאמא. אחותי נתנה לי את הכסף ואמרה לי שאמא ביקשה שאשתמש בכסף לטובה.”

אבל נראה כי עניין הדת אינו מהותי במיוחד לפרקש. „אני מכיר מערות ליד חברון, בסוסיא. הערבים שם השתכנעו שאני לא מרגל, ואמרו לי שאם אתאסלם הם ישיגו לי אשה. אני מוכן להפוך מוסלמי, לשים איום נגד איום.”

עם סביבתו הקרובה אין פרקש מסתדר כל-כך. אנשי כפר-אוריה — שבמערות הסמוכות לכפרם הוא מתגורר כיום — אינם אוהבים אותו, רואים בו מיטרה. „אני מכיר מערות ליד חברון, בשטח-הירקות שלהם, וכאשר פרקש מבקש טרמפ, אין הם עוצרים לו. הוא מצית מדורות בכביש הראשי. הם היו רוצים לפנותו משם. אבל אני כמו נמר, אני מתעקש”, הוא אומר. יש לו חלומות מטושטשים על קומונה רחית ועל המשיח שיבוא בעיקבות השפלת הראש והצניעות של האנשים.

היום אני לא מבוסס, אין לי רוח. כשיגיע היום, אקים ביערות של ישראל ישיבה. לקחת מהעשירים ולהקים ישיבות. אני רואה את עצמי מתחיל לחיות.”

את הכתבה שתפרסם עליו ביקש לשלוח לצרכניה בכפר-אוריה. שם יחכה לה טרון מחוסרי-השיניים.

פעה ממנו ועברה להתגורר איתו. היא ילדה לו את בנו היחיד לפני 17 שנה. אחרי שנפ-רדו, חזרה גאולה בתשובה ונעלמה מחייו של פרקש ונטשה את בנם.

„יש לי דרישות-שלום מהילד שלי. הוא כנראה גדל עצמאי. אני שחטתי את בני כמו שאברהם שחט את יצחק, ורקתי אותו לכלבים כדי שיילחם.”

„הוא שאל אותי אם יגייסו אותו לצבא. אני לא יודע, יש לו גם בעיות עם הראייה. אני לא יודע איפה הוא גדל עכשיו. נפגשתי איתו בזמנו כשהיה במוסדות ובח. שמעתי שהוא משחק ששיבש בחוף גורדון.”

פרקש מספר קוריוז הקשור בכנו. „לפני הרבה שנים עצרו אותי, מפני שאיימתי על אחי שאורוק עליו רימון. רצייתי שיעזור לי למצוא את בני ולהחזירו מאמריקה, לשם לקחה אותו אמו. לא זרקתי את הרימון, אבל אחרי שבוע תקפו מחבלים את מלון סבו, וזה בדיוק ליד ביתו של אחי.”

למרות שאין לו בעיות כלכליות, אין פרקש מאושר בחלקו. „אני מגדל עיזים שבביל לקום בבוקר, כדי להשכים. עז זה דבר

ירדה עלינו הסיירה. לולא הוא — הייתי שופך לאגר בכלא. הוא דיבר עם שכל, ואני כנראה גם קשור כזה. הוא עורך אותי. מוטקה אמר לי שהחיים הם כמו פסיפס. חלמתי עליו הרבה שנים, ופתאום זה הפסיק.”

שש-שבש בגורדון

ב השפעתו של קידר למד פרקש אנג' לית בכלא וקרא ספרים. באיקסים הכיר גם את אברי ויידנוורג, „האדם השלישי” בפ רשת-לבון. „הוא אמר לי שמעז יצא מתוק. אני רצייתי לשתק את המוח שלי, ודיברתי איתו על זה, ואו הוא אמר לי את הפיתגם הזה.”

ב-1977 שוחרר פרקש מהכלא בפעם האחרונה. „אחרי 15 שנים בכלא, כתא מול בתי-השימוש, רצייתי רק את הטבע.” במשך שנים גר לו בורד בוואריות, מגדל את מעט העיזים שלו וחי מפירות העצים בסביבה. כאשר התגורר באחד הגאיות ליד צפת, הכיר לפני 20 שנה את גאולה, צעירה שהוש-

תו הזמן נשפטתי על השודר בתוובה, והקאר יירה שלי עברה לשלב אחר.”

פרקש מספר כי בנעוריו חיפש את מקומו בחברה הישראלית. „התגייסתי לצבא, משהו אמר לי שאוכל להשתחרר אם אשחק אר-טיסט. הפלתי שולחן בלישכת-הגיוס, ברחתי כאשר שמו לי סיר על הראש כדי לספר אותי. בסוף בכל זאת גייסו אותי, אבל בגלל הברי-חות לקחו אותי למשפט. רעדתי כמו עלה, אני לא יודע למה. ברחתי. בסוף אסרו אותי והחליטו לשחרר אותי בכ”ת (בלתי-יכשיר תמיד).”

הבריחות הפכו לדרך-החיים של פרקש. מהכלא השמור ברח ללא כל קושי והסתובב בארץ שנועות ארוכים, כאשר כל מישטרת ישראל מחפשת אחריו. הוא למד לחיות בט בע, להתפרנס מצמחים ומפירות, ללון בין תנים ושועלים, ולהתרחק מבני-אדם.

בתקופת הבריחה הגדולה שלו היו העי תונים מלאים במעלליו. הסטייריקונים כתבו אז את יומן-הבריחה של פרקש, שנמשך עד תחילת המאה הבאה.

בסופו של דבר נתפס, הוחזר לכלא וסיים את ריצוי עונשו. אחד הרברים החשובים שק רו לו בכלא היה פגישתו עם מוטקה קידר, האסיר הביטחוני הסורי ביותר באותה תקופה. „מוטקה, שפגשתי בכלא, היה בשבילי המורה. הוא היה גאון. הוא אמר לי, תהיה עובד-ארמה. הוא אמר לי שיש שני מחנות, קומוניזם וקאפיטליזם. מה שקלטתי, קלטתי. אבל כל מילה ששמעתי ממנו נחרטה בויכרוני. הוא היה המטר שלי. כמו המטר הזה כפאריס שלפיו מודדים את כל המידות בעולם, כך היה מוטקה בשבילי.

בפעם הראשונה שפגשתי אותו הוא ישב בתא שלו, באיקסים, והביט בי כאשר הסתו בבתי כחצר-הכלא בטיוול. הוא אמר לי: יצרו אותך לא הבנתי למה התכוון, אם החברה היא שיצרה אותי או אלוהים.

במילחמת יום-כיפור דיברנו על הספר של איין ראנד, על המהנדס הזה. באותו רגע

פרקש עם ידידתו דאז, רחל אלקובי (1966)

הוא מוכן להתחתן